

Recenze: Encounters aneb umělecká setkávání v Arše

26.6.2012 ct24.cz str. 0 Kultura

Johana Mücková Divadlo Archa

Praha - V **Divadle Archa** se o minulém víkendu po dva večery opět představila taneční formace 420people. Název Encounters (v překladu z angličtiny setkání) byl pro jejich projekt příhodný, divadlo bylo opravdu místem setkávání a střetů. Václav Kuneš uvedl své nejnovější dílo Wind-up a ke spolupráci přizval japonského choreografa Saburo Teshigawaru, který publiku představil hned dvě choreografie. Pro ně samotné to bylo první setkání po několika letech, pro české diváky zase konfrontace se zcela neobvyklým tanečním slovníkem tohoto zahraničního umělce.

Představení otevřela Kunešova poslední choreografie Wind-up (v překladu výraz znamená natažení). Vzpomínky, osobní prožitky, vnitřní pocity, zkušenosti. Napětí a následné uvolnění. A pak běh času, který umocňuje neúprosný tikot hodin. To je to, co ve Wind-up hraje prim.

Šestice tanečníků (Zuzana Herényiová, Nataša Novotná, Jussi Nousiainen, Milan Odstrčil, Alexandr Volný a sám autor díla) na jevišti zhmotnila pocity, které každý zná a s nimiž se proto dokáže ztotožnit. Takové ty životní vlny, v nichž klidnější období střídá napětí a naopak a pohybujeme se v nich všichni - ať už při prožívání každodenních situací nebo při vzpomínání na věci třeba i dávno minulé. Kuneš ve svém dynamickém tanečním vyjádření nepostrádá ani lehkou dávku humoru a snaží se nebrat téma tak vážně. Do choreografie zapojil nejen mluvené slovo, ale i nápaditou hru s dřevěnými paletami. Povedlo se zaujmout, soudě nejen dle reakcí publika. 420people opět přišli s něčím novým, s něčím, co stojí za to vidět.

Nicméně to ten večer zdaleka nebylo vše. Druhá polovina představení patřila japonskému umělci Saburo Teshigawarovi. Zbrusu nová choreografie, ve které tančí on sám, vznikla speciálně pro dvě pražská představení. A byl to úžasný zážitek, mít možnost vidět tohoto umělce na scéně zblízka.

Je sice nevelký vzrůstem, škála pohybů, které používá, je zato obrovská a především velmi neobvyklá. Teshigawarovy pohyby jdou v rychlém sledu jakoby mimo jeho vůli, je jako nějaká marioneta, která dostává nesčetně neviditelných impulsů zvenčí. Jako by byl pod elektrickým proudem, roztodivně proplétá své údy, třese se, uhýbá neviditelným překážkám, kroučí své tělo do podivných forem. Specifická pohybová škála, kombinace ostrého bodového světla a tmy, efektní střídání tónů klavíru a elektronických zvuků. Dílo do maxima stimuluje vaše smysly a mozek a těžko popsat slovy, jak zvláště hlubokým dojmem na diváky působí. Bylo to jednoduše fascinující sólo, jež nedovolilo divákům od jeho interpreta a autora v jedné osobě ani na chvíli odtrhnout oči.

Druhá choreografie Teshigawary, která následovala, se té první v ničem nepodobala. Šlo o duet, který choreograf připravil pro japonskou tanečnici Rihoko Sato a Václava Kuneše. Celý se odehrával v úplném tichu, které místy přerušovala jen vlastní nesrozumitelná řeč tanečníků.

Slova, která šeptali, syčeli či pronášeli nahlas, působila jako řeč nějaké mimozemské civilizace. Mezi Sato a Kunešem v jednoduchých bílých kostýmech bylo naprosté souznění, stoprocentně cítili a vnímali jeden druhého. Byli jako dvě postavy z vědecko-fantastického filmu. Jako by spolu vedli dialog dva tvorové, kteří pocházejí odněkud jinud než z naší planety a ukazují nám, jak dokonale jsou mimosmyslově naladěni na stejnou vlnovou délku. V jejich pružných a hbitých pohybech dominovala práce paží, důležitou roli v díle hrál i světelný design.

Bylo to něžné, citlivé a neopakovatelné. Nezbyvá než si přát víc takových večerů.

<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/kultura/183767-recenze-encounters-aneb-umelecka-setkavani-v-arse/>